

Sue Bentley

Varázslatos
kiscica

DÚPLA
GALIBA

Delfin
KÖNYVEK

Kim alig várja, hogy az unokatestvére, Mia és a perzsamacskája, Bibi meglátogassák. De amikor megérkeznek, egyikük sem olyan kedves, mint ahogy arra Kim emlékezett. Mia és a macskája teljesen elrontják a hetét. Amint azonban Kim talál egy apró ezüstös kiscicát a fészerben, a dolgok varázslatos módon jobbra fordulnak.

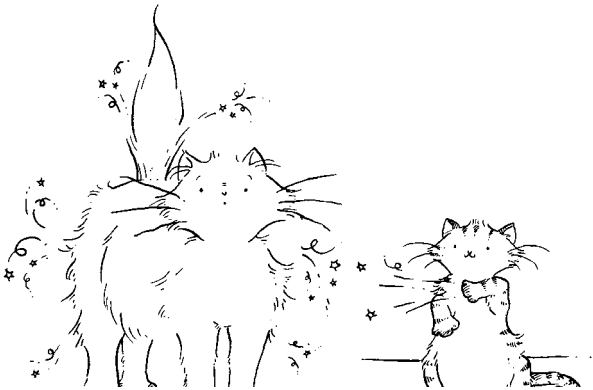
„Nekem is van egy cicám, és pont olyan gyorsan barátoktunk össze, mint Láng és Kim, és azóta elválászthatatlanok vagyunk.” **Fanni**

„Szeretem Lángot, akkor is, amikor cica, és akkor, is amikor oroslán, de kismacskaként jobban szeretem. Nagyon izgalmas volt ez a rész, és alig vártam Láng újabb és újabb kalandjait.” **Zénó**

Sue Bentley

Varázslatos kiscica

DUPLA GALIBA

— részlet —

★ 1. fejezet ★

– Megjött Mia! Beengedem! – kiáltotta Kim Taylor izgatottan az anyukájának, aki épp megvetette a vendégágyat.

Kim kettesével szedte a lépcsőfokokat, és leszáguldott a lépcsőn. Utoljára egy éve látta az unokatestvérét.

Mia szülei mindketten zenészek voltak. Felváltva éltek a franciaországi és az olaszországi házukban. Mia most egy hetet náluk töltött a tavaszi szünetben, úgyhogy bőven lesz idejük bepótolni a lemaradást, és izgalmas kalandokba keveredni. Kim már alig várta.

Széles mosollyal nyitotta ki az ajtót a fiatal lánynak.

Mia magas volt, rövid, szőke hajú. Drágának látszó ruhát és sportcipőt viselt, a kezében pedig csillámos pink hátizsákot tartott a pántjánál fogva.

– Nagyon menő a hajad! – mondta Kim, miközben előrehajolt, hogy megölelje. – Annyira örülök, hogy itt vagy! Remekül fogunk szórakozni!

Mia feszengve húzódott el tőle.

– Aha, hát anya és apa is ezt mondta, és *nekik* sem hittem. Az sem érdekli őket, ha halálra unom magamat, csak ne legyek útban, miközben ők éjszakai klubokban turnéznak a hülye zenekarukkal! – A szemét forgatva drámaian felsóhajtott. – Mindegy, most itt vagyok.

– Elnézést!

A lányok félreálltak, miközben Kim apukája két hatalmas bőröndöt vonszolt be a kocsiból.

– Egy egész évig maradsz, kicsim? – viccelődött Miával, aki elborzadt az ötlettől.

Kim szörnyen érezte magát. Azt hitte, hogy Mia tényleg el akart jönni hozzájuk a szünetre. Nem tudta, mit mondjon.

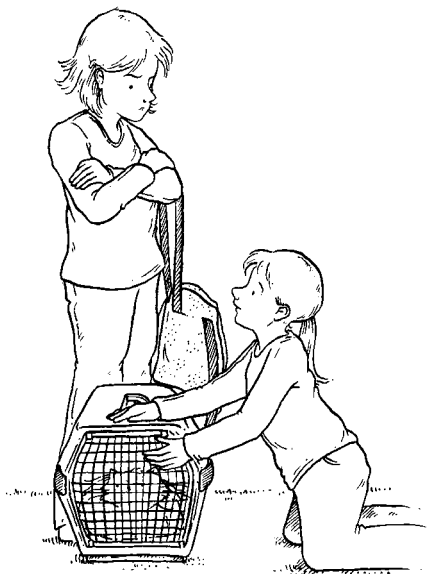
– Miaúúú!

Kim lenézett. A panaszos zaj egy Mia lábánál álló kicsi, műanyag kisállatszállítóból érkezett, amit eddig észre sem vett.

– Minden rendben, Bibi. Egy perc, és ki-jöhetsz – mondta Mia.

Kim leguggolt a hordozó mellé, hogy be-
nézzen. Csak rengeteg bolyhos, krémszínű
szőrt és nagy kerek szemeket látott.

– Milyen macska? – kérdezte izgatottan.

– Pedigrés perzsa – jelentette ki Mia
büszkén. – A szüleim vették nekem, mie-
előtt turnézni indultak. Bibi rengeteg pénz-
be került, és egy rakás címet és kupát nyert
kiállításokon. A teljes neve Bromford Farm
Gyönyörű Hölgye.

– Ez hosszú név. Nem csoda, hogy Bibi-nek hívod – mondta Kim.

Mia csípőre tette a kezét.

– Mindegyik pedigrés macskának hosszú neve van. Te nem tudtad? Joan néni hol van? Anya küldött neki egy képeslapot.

Mia felemelte a hordozót, és Kim mellett bemasírozott a házba.

Kim a homlokát ráncolva követte, és belépett a konyhába. Az unokatestvére talán csak fáradt. Tudta, hogy olyankor az ember rosszkedvű és morcos lehet.

Mia leült a fenyőfa asztalhoz. Mrs. Taylor épp egy pohár narancslevet adott neki.

– Kösz, Joan néni! És kösz, hogy megengeded, hogy itt maradjak – mondta Mia édesen.

– Szívesen, Mia – felelte Mrs. Taylor. – Kim nagyon szeretett volna egy kis időt tölteni veled. Emlékszem, kicsi korotokban nagyon közel álltatok egymáshoz.

Mia hosszú pillantást küldött Kim felé. Kim azt hitte, halvány mosoly suhant át az unokatestvére arcán, de eltűnt, mielőtt viszonzhatta volna.

– Mia-ú-úú-úúú! – Újabb hangos tiltakozás érkezett a hordozóból.

– Úgy hallom, szegény Bibinek elege van abból, hogy be van zárva. Kiengedhetem, vagy te akarod, Mia? – kérdezte Kim segítőkészen.

– Nem. Csinálhatod te, Kim – felelte Mia.

– Helló, kislány! Ne idegeskedj! – mondta Kim gyengéden, és letérdelt, hogy kinyissa az ajtót. Alig várta, hogy lássa, hogyan néz ki egy bajnok, díjnyertes perzsamacska.

Egy hatalmas, bolyhos, krémszínű macska lépett lassan a szobába. Bibi nekihátrált a hűtőnek, és nagy, narancsos szemével körülnézett a konyhában. Lapos pofija volt, ráncos homloka és kicsi, tömzsi orra.

– Szeretnél barátkozni? – Kim összedörzsölte az ujjhegyeit, és barátságos hangot hallatott.

Bibi kinyitotta a száját, és hangosan fűjt. Hirtelen beiskolt Kim háta mögé.

– Aúúú! – jajdult fel a kislány fájdalomában, amikor a farmerjén keresztül éles karmok mélyedtek a lábába. Felegyenesedett, és a lábát rázta, megpróbált szabadulni Bibitől. – Segíts, Mia! Hívd vissza! – kiabálta.

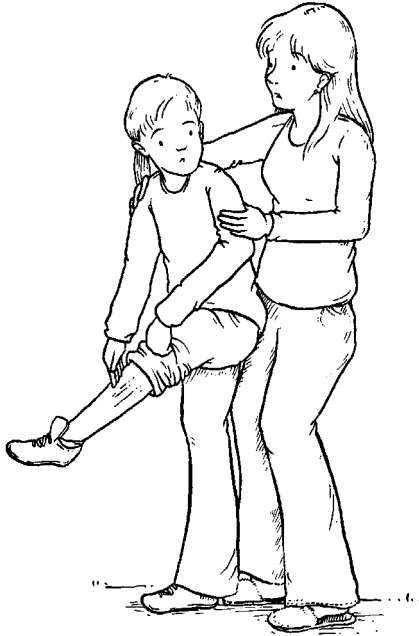
Mia elnevette magát.

– Látnod kellene magad!

Kim anyukája gyorsan közbelépett. Megtöltött egy kis poharat vízzel, és a dühös macskára öntötte. Bibi hangosan nyivákolva elengedte Kim bokáját, és beszaladt az asztal alá.

– Hé! – Mia lehajolt, és felkapta a háziállatát. – Az a csúnya néni vizet borított rád? – csitította Bibi nedves bundáját simogatva.

– Jól vagy, Kim? – kérdezte az anyukája.

A kislány feldúltan bólított. Felgörgette a farmerja szarát, és megvizsgálta a lábát. Két hosszú karmolás virított rajta. Pokolian csíptek, de nem tűntek nagyon mélynek.

– Jaj, ne legyél már ilyen kisbaba, Kim! – gúnyolta az unokatestvére.

– A macskakarmolás nagyon tud fájni, Mia – mondta Mrs. Taylor homlokráncolva. – Bibi gyakran viselkedik így? Talán be

kellene zárnod a szobádba, ha emberekre támad.

Mia Bibivel a karja alatt felállt a székről. Nagy, kék szemében megbántottság látszott.

– Bibi csak játszott. Barátságos volt. Most szeretném látni a szobámat.

– Menj csak fel! A jobb oldali szoba lesz az, amelyik a kertre néz. Kim egy perc múlva fent lesz. – Mrs. Taylor a lányához fordult. – Jobb, ha először kitisztítjuk a karmolásokat.

Miközben az anyukája hozott egy kis fertőtlenítőt, Kim hallotta, ahogy Mia hangosan szipog, ahogy felvonul. Aztán a lábát a széken pihentette, míg az anyukája kitisztította a sebeket.

– Tessék. Kutya bajod sem lesz! – mondta az anyukája pár perccel később, visszatéve a krém kupakját. – Kész vagy felmenni, és segíteni Miának kicsomagolni?

– Muszáj? – kérdezte Kim vonakodva. Ebben a pillanatban nem nagyon volt kedve kedvesnek lenni a másik lánnyal.

– Ugyan már! Mia a vendégünk. Valószínűleg hiányoznak neki a szülei, és magányos. – Mrs. Taylor gyengéden meghúzta a lánya vastag lófarkát. – Próbáljuk azt éreztetni vele, hogy szívesen látjuk!

– Megpróbálom – ígérte Kim, aztán felkelt és felment az emeletre megkeresni Miát. De a gyomra összeszorult. Úgy gondolta, hogy az unokatestvére ittléte egyáltalán nem olyan lesz, mint várta.